

СКЖПЕРНИКЪТЪ

Живѣлъ единъ голѣмъ скжперникъ. На никого нищо не давалъ той. Живѣлъ съвсемъ самъ въ голѣмата си кжща, която била винаги заключена. Обикалялъ отъ стая въ стая, отварялъ пълнитѣ каси съ жѣлтици и пакъ ги затварялъ.

Но нито денемъ, нито нощемъ за него нѣмало покой и миренъ сънъ. Постоянно той надничалъ презъ

желѣзнитѣ решетки на прозорцитѣ или презъ ключалкитѣ на вратитѣ, да не би нѣкой да го обере. И така отъ вечерь до сутринь и отъ сутринь до вечерь.

Не се хранѣлъ и добре, защото го било страхъ, да нѣма отрова въ храната. И

отъ това той така се изтощилъ, че една нощъ падналъ срѣдъ мрачния коридоръ и тамъ останалъ. Нѣмалъ сили да се дигне, да иде до леглото си.

— Вече нѣколко дни скжперникътъ не се е показалъ на прозорцитѣ! — заговорили си съседитѣ.

— И отъ три дни кучето му гладно и жадно вие, — добавили други.

— Да не би да се е случило нѣщо!...

И най-смѣлитѣ отишли при голѣмата кжща и почукали. Никой не се обадилъ. Пакъ почукали. Пакъ същото. Най-после, следъ като почукали десетина пжти, тѣ решили да разбиятъ вратата.

И, когато влѣзли вжтре, намѣрили скжперника мъртавъ. Въ ржцетѣ си държалъ една торба съ жѣлтици.

Следъ това съседитѣ излѣзли и обадили за станалото.

Тогавя отъ другия край на селото, отъ две порутени колиби, дошли близкитѣ на скжперника, които той нѣкога билъ прогонилъ. Раздѣлили си жѣлтицитѣ и весело и честито си заживѣли.

Вл. Русалиевъ